

LBRIS

We know
books

ION AGÂRBICEANU

**FILE
DIN CARTEA NATURII**

**Ediție îngrijită
și opinii critice de Valeria FILIMON
Tabel cronologic
de Ion AGÂRBICEANU jr.**

**Prezentul volum reproduce textul ediției *princeps*:
I. Agârbiceanu, *File din cartea naturii*, Editura Tineretului,
București, 1959.**

**Textul a fost adaptat normelor ortografice în vigoare
azi, aprobate de Academia Română.**

CUPRINS

Ciocârlia	5
Bunica Safta	14
Roitul stupilor	21
La secere	26
MoŞ Ioniţă	33
La fân	39
Tâlharul	44
Turturelele	49
La pădure	54
Culesul porumbului	59
Presura	65
Străjerul	70
Ciorile	76
Ninge	81
Vânturile	86
Întâiul drum	91
La săniuŞ	98
PogĂniciul	104
Ploaie cu Şiroaie	109
Adormirea Măriuţei	113
NiţĂ de la Coasta Morii	118
Între stejari	127
Nepoata lui moŞ Mitruţ	133
Nicu	138
Seri senine	142
Bourelul	147
Brazii	151
Păpădia	160
Salcâmii în floare	164
Lângă râu	169
Popor nou	174
În făuriŞte	179
TABEL CRONOLOGIC	184
OPINII CRITICE	189

BUNICA SAFTA

SE ÎMPRĂȘTIASE DE MULT, topindu-se în văzduhul limpede, fără nici o urmă, fumul ce se înălțase dis-de-dimineată peste sat, când femeile pregătiseră mâncarea pentru prânz, înainte de a pleca la lucru la câmp. Se mistui și mirosul fierturilor înăcrite cu oțet, ce pătrunsese din tinzi, din întruchipările de scânduri înnegrite, unde erau improvizate bucătăriile de vară, prin curți și pe ulițe.

Aerul era iarăși pur, răcoros și subțire, așa cum rămăsese peste noapte. Soarele încă nu răsărise.

Oamenii își isprăviră treburile de dimineață din gospodărie: își dădură în stavă caii, scoaseră sub biciul lung al ciurdarilor vitele, fugăriră porcii flămânzi în uliță când răsună cornul porcarului. Dar caprele? Cine avea, și nu prea mulți aveau, trebuiau să se scoale cu noaptea în cap: căprarul tutuia mai întâi din corn, scurt și subțire, numai în falseturi, cât se trezeau câinii din somn și lătrau ca la alte alea.

Femeile se grăbiră să pună masa pentru prânz, să prindă oamenii o mâncare caldă, căci, la hotar, la lucru, nu putea fiecare gospodină să se îngrijească de fierturi. Și care putea nu lăsa dimineața să plece oamenii nemâncați. Era lege: dimineața, la prânz, mămăligă caldă cu o ciorbă, cu o zeamă.

Acum începură să iese pe porțițe, în uliță, bărbați, femei, fete, copilandri, veseli toți și lărmuitori, cu uneltele în spate, unii purtând și traiste pline sau dăsași.

Se grămădiseră multe munci, care ținură până în a doua jumătate a lunii iunie: sapa a doua la porumb, la vii; cositul fânețelor, seceratul orzului și al alacului.

Ulița principală din partea asta a satului care ducea și la porumbiști, și la fânațe, și la holde vărsa mereu lume peste lume, grăbită nevoie mare.

Cu toată graba însă, vorbele zburau de la om la om, de la un grup la altul; răsunau râsete limpezi de femei și fete, și uneori luau cuvântul și sugacii aduși în brațe, orăcâind repede ca broaștele.

A patra casă din capul uliții era clădită în fundul unei ogrăzi largi. Era o clădire mare și grea din piatră și cărămidă, care părea intrată puțin în pământ, cu acoperișul din țiglă, înnegrit de vechime și bătucit cu negi mari de mușchi suri. Către uliță avea trei ferestre, către curte două, cu ramele nevopsite, de brad, bătute de ploi și căldură, cu geamuri mici și somnoroase, ca și când s-ar fi ostenit să privească de atât amar de ani aceeași uliță și aceeași ogradă.

Ușa de lemn vechi, cu zăvor lustruit și mâncat de atâta slujbă, se deschidea în tindă, unde coborai un pas. În tindă era cuptorul de pâne, cu o vatră mare,

unde se făcea mâncarea iarna-vara, de unde fumul era sorbit de un horn larg la poale și subțiat mai sus, luminat tot de un lustru negru.

Departa, la spatele casei, era grajdul și șura, sub același acoperiș vechi de paie, cârpit pe alocuri. Era o clădire largă, cu streășină până jos, cât se putea ajunge cu mâna. Între casă și grajd mai era un șopron pentru car și plug și alte unelte de-ale gospodăriei și o grămadă de lemne, vârfuri rămase din iarnă.

La spatele șurii era grădina, cu mulți pomi bătrâni și tineri, cu delnițe întregi de legume, de porumb, de cartofi, de sfeclă pentru vite, de lucernă și trifoi. Se părea că strămoșul, care a împlântat mai întâi aici parul, a putut să îngădească pământ după plac.

Din gospodăria asta mare plecaseră de mult bărbatul și nevasta, cu un cumnat și o cumnată, cu sapele în spate; mai aveau mult porumb nesăpat a doua oară și trebuiau să înceapă peste câteva zile și la secerișul orzului.

Trei copii – doi băieți de șapte și de cinci ani și o fetiță de trei – rămăseseră încă dormind, în grija bunicii Safta, mama bărbatului.

Bunica Safta era văduvă de zece ani și împlinea în vara asta, la Sfântă-Măria-mare, șaptezeci și cinci. Toată viața ei a fost o femeie înaltă, uscățivă, iute în mișcări, neodihnită la lucru, pornită spre mânie repede, involburată, dar îi trecea degrabă, se liniștea și izbucnea în râs.

Se mira toată lumea cum a putut rămâne așa de subțire și frumoasă, și acum, la bătrânețe, aducând în lume cinci copii: patru băieți și o fată. Altele, cu atâta prăsilă, se îngrașe, se lăbărțează, se urățesc, se încrețesc la obraji, de nu le mai cunoști când le-ai știut de fete.

Ei, iată, Safta a rămas tot mlădioasă și subțire, atâta doar că nu mai este așa de înaltă ca odinioară.

Dar dacă la arătare era tot Safta de mai demult, scobălțise totuși și ea în puteri, în cele care nu se văd pe dinafară. Începea să fie mai uitucă, se greșea adeseori la numărare, când trecea de zece, amesteca numele nepoților, îi lua pe unul drept altul, uita căruia i-a dat de mâncare și căruia nu.

Dar poate și alta mai tânără în locul ei nu s-ar fi descurcat ușor între atâta puzderie de copii!

Pentru că bunica Safta nu avea în grija ei, în zilele de vară, când oamenilor le crăpa maseaua de graba muncilor de pe câmp, numai pe cei trei copii din casă, ai feciorului său cel mai tânăr, ci și pe nepoții după ceilalți trei feciori și după fată, când copiii nu erau nici sugaci, nici destul de mari să iasă și ei la câmp, dacă nu să sape, cel puțin să ajute la fân, ori să aducă apă. Se nimerise ca ceilalți feciori și fete să nu aibă nici un bătrân la casă în grija căruia să lase copiii.

Și cum bunica Safta rămăsese la casa ei, cu feciorul cel mic, cu Ion, și cum gospodăria lor era aici aproape de capul uliții, le venea la îndemână celorlalți să-i lase ei copiii când mergeau la lucru și să și-i ia când se întorceau seara.

Așa că vremea cât se scurgea lumea pe uliță, în sus, se deschidea mereu portița, și când unul, când altul dintre copiii bătrânei își lăsau odraslele în curtea cea largă, strigând-o:

- I-am adus și eu, mamă!

- Văd că i-ai adus! Da' le-ai pus în traistă?

- Pus, cum să nu!

- Să le fi pus destul, că pe ăștia cu greu îi saturi. O să-mi mănânce și urechile.

Omul pleca grăbit, iar bunica Safta scotea traista de după grumazul copilului și cerceta ce merinde le-au pus părinții. Apoi lega iar trăistuca, o ducea în casă, în camera largă care dădea spre uliță, și o puneă pe masă.

În vreme de-o jumătate de ceas cinci trăistuțe se înșirau pe masă. Bătrâna le puneă în rând, una după alta, cum veneau copiii, să știe care a cui este, pentru că trăistucile tare semănau una cu alta.

În unele erau merinde mai multe, în altele mai puține, după numărul nepoților.

Dar câți erau?

Aici era greutatea cea mare a bătrânei, și să-i cunoască al cui era fiecare și cum îl cheamă. Cu cei din casă erau de toți optsprezece copii și copile, dar bunica Safta, de câte ori îi număra, afla tot alt număr, când zece, când treisprezece, când cincisprezece.

Poate nu-i slăbise numai mintea, ci nici nepoții nu rămâneau într-un loc până-i număra, ci se amestecau și se învălmașeau mereu. Din camera dinainte unde-i aduna, să le arate la fiecare unde le-a pus trăistucile, până să apuce să-i numere, unii fugeau în tindă, alții în curte. Cum să-i mai numeri? Iar dacă încerca să facă adunarea în cap, știind câți nepoți i-a lepădat în curte fiecare fecior și fată, se încurca și mai rău: socoteala în cap nu mai mergea deloc.

Numărătoarea se mai îngreuna și altfel. De pe ulița asta, din vecini, mai erau trei-patru femei necăjite care nu aveau cu cine-și lăsa copiii acasă, și, la rugămintea lor, bunica Safta îi lua sub ocrotirea ei și pe aceștia. După ce îi dădeau de câteva ori copiii în seamă, alte dați, când erau grăbiți, își băgau copiii în curte și își vedeau de drum, așa că bătrâna se mai trezea cu un rând de copii în ogradă. Nu mai știa dacă sunt dintre nepoții ei ori sunt copiii vecinilor și se dumirea numai când le vedea și le lua trăistucile cu merinde de după grumaz și le puneă într-alt rând pe masa cea mare din camera dinainte.

De la vecine mai veneau cinci-șase copii, așa că acum erau în ogradă cea largă vreo douăzeci și trei. Era o grădiniță de copii cum ar fi în zilele de azi și bunica Safta se învărtea între ei ca o cloșcă între pui. Striga la ei, îi certa, avea și o nuielușă în mână și pe cei mai neastâmpărați, gata de ceartă și de tăvăleală, îi plesnea din când în când.

Cel mai mare necaz al mătușii era că le tot greșea numele.

- Mă Ionuț, ce tot sari într-un picior?

- Nu-i Ionuț, bunică!

- Ha?

- Nu-i Ionuț, e Vasilică.

Bătrâna nici nu mai auzea bine, mai ales când se schimba vremea.

- Măi Ilie, nu te mai scobi în nas că o să-l spargi.

- Nu-i Ilie, bunico!

- Da' cine-i?

- E Pătruțu lui Dumitru.

- Dacă-i el, să-și scoată degetul din nas, că-l plesnesc.

Era și un Pătruț al lui Năstase și unul a Măriuții, iar Ionel erau vreo șapte. Prin sat rămâneau însă mulți copii de capul lor, în grija vreunui bătrân, care ațipea toată ziua. Își înfulecau bucatele la o mâncare și-apoi flămânzeau toată ziua.

Bunica cunoștea după obraz pe fiecare nepot al cărui fecior era, sau al fetei, ce folos însă că rar le nimerea numele.

De la o vreme, fiindu-i lehamite să tot fie corectată, nu-i mai striga pe nume, ci zicea „Tu, ăla de colo!” și întindea jordița către el.

Copiii săreau cu gura:

- Mă Toma, nu auzi că te strigă bunica?

- Tu, aia de acolo, nu mai sta cu gura căscată, că intră muștele.

- Auzi, Săio, închide gura, strigau copiii veselindu-se.

- Să nu vă butrușiți, să nu văd că vă dați pumni, că mă pun pe voi cu nuiiau.

Bătrâna ieșea dintre ei, și copiii, alegându-se în grupulețe după mărime, începeau să se joace în ogradă cea largă, care se umplea în grabă de gălăgie, cât gândea că arde. Bunica mai intra în tindă, mai puneă câte-un lucru la loc, dar nu avea multă vreme pace: în câte trei-patru locuri deodată se aprindea cearta și bătai și izbucneau strigăte și plânsset.

Bătrâna trecea sprintenă de la un foc la altul și-l stângea îndată cu nuiiau, plesnind în dreapta și în stânga, fără să mai cerceteze care-s vinovații.

- Ha! ofta mătușa ostenită, după ce-i potolea. Voi nu vă puteți juca frumos și în liniște, uite, ca Măriuța și Sora, căroră nici gura nu le-o auzi?

- Că nu-s Măriuța și Sora, bunico, se repezea vreun nepot.

- Cine-or fi, sunt copile bune. Din ele vor crește fete frumoase și cumiști.

Peste tot cu fetițele nu avea atâta de lucru. Erau mai sfioase, mai fricoase - simțeau că tot nu erau acasă, oricât de bine era aici. Băieții erau mai îndrăzneți și chiar obraznici când vedeau că bunica Safta nu le știe numele, sau că nu aude ce-i strigă ei.

- Ha? Ți-e foame, măi ăla? Ceri mămăligă cu brânză?

- Nu mi-e foame încă.

LA SECERE

VĂZDUHUL ÎNALT – fumuriu la poalele boltiturii – a încremenit deasupra lumii albastru, inundat de lumină tare ce izvorăște de pretutindeni din înălțimi, nu numai din argintul jucăuș al soarelui. Pleoapele coboară instinctiv și ochiul mijeste ca de somn, privind parcă ostenit prin tăietura îngustă.

Se apropie miezul zilei și căldura crește mereu. Din marginea lanurilor de grâu, satul se vede în vale ca într-o ceață rară subțire, cu casele ascunse în pomete, ca pete de var unde și unde. Numai clopotnița, cu acoperișul de tinichea albă, arde în valuri tremurătoare de lumină, care se desprind mereu ca dintr-un izvor nesecat și se pierd în aer.

E în toiul secerii și din lanurile de grâu, din crucile și clăile de snopi, s-a împânzit în aer mireasma boabelor coapte, a spicelor pline și grele, ca o aromă a vieții celei nouă, cu o adiere de pâne proaspătă. Hotarul satului e împărțit, afară de pășune, în trei table pentru grâu, porumb și ogoare, așa cum a rămas din vechime. Acum tot satul era în lanul nesfârșit de grâu, cu bărbați, cu femei, cu copilandri, și în multe părți cu sugaci cari dormeau înfășați la umbra clăilor de snopi, gângureau ori scânceau, iar cei mai treji strigau flămânzi, repede și tare, ca niște broaște ciudate la marginea bălții.

Cu secera albă la zimți, fulgerând în lumina soarelui, pe umbră, femei tinere se grăbeau, și de ici și de colo, către orăcăitul cu care văzduhul nu era obișnuit. Dintr-o mișcare își tocmeau năframa pe cap și se grăbeau, cu umbletul mlădios, alintat parcă. Unele erau tinere de tot, ca niște mlădițe. Obrajii le ardeau răcoriți totuși după ce se ridicaseră din șirul secerătorilor, unde căldura dogorea și din holda înaltă.

Secerătorii erau împrăștiați fiecare pe tabla lor de grâu. Prin lanul nesfârșit erau delnițe secerate, cu snopii clădiți în cruci, cu alții ridicați numai în picioare, în urma secerătorilor, cele mai multe cu secerătorii înșiruiți în fața peretelui de holdă.

Se făcuse grâu bun, cu paiul înalt, cu spicul greu, încârligat spre pământ.

Dogoreala văzduhului grăbise coacerea și oamenii, mulți, secerau nu numai ziua, ci și noaptea, după ce se arăta luna plină, enormă, sângerie la început, când se iveau de după Măgura Mare, apoi tot mai albă și mai subțire, să poți vedea prin discul ei.

Se apropia amiaza și tot mai multe femei răsăreau prin lanuri cu dăsași sau traiste în spate, cu coșuri în mână, acoperite cu merindețe albe. La umbra unor snopi – umbră săracă – așterneau masa și chemau pe secerători.

Fierturi acrișoare, de salată, de fasole verde, cu mămăligă caldă încă, îi răcoreau pe muncitori, cari, după ce le sorbeau tăcuți din blide, căpătau glas și, cu larmă destulă, veseli, se înfruptau mai departe cu mămăligă cu brânză sau pâne cu slănină.

Dar până ținea încă prânzul, copilandri și copii mai răsăriți porneau cu ulcioarele după apă la fântânile din pășunile vecine, unde se adăpau vitele.

Erau fântâni adânci, cu apă bună și rece, cu cumpănă. Pe drum ei îmbrucău încă din bulzul cu brânză.

În curând se împânzea pășunea de ei, unii mergeau, alții veneau cu vasele pline – câni, ulcioare sau „fedeleșe“ – vase cilindrice de lemn de brad – care păstrau mai multă vreme apa rece.

*

Într-o tablă mare, de vreo zece hectare, secerau trei familii de țigani. Întovărășite, ele au luat cu „ruptu“ secerișul holdei unui țăran mai înstărit și care nu avea copii. Plata nu era în bani, ci în clăi de grâu, pe care omul trebuia să le ducă și la îmblătit cu carul lui.

Cele trei familii erau înrudite, bărbați și femei abia trecuți de treizeci de ani și care ieșiseră la secere cu toată casa. Erau vreo șapte-opt băieți și fetițe, tuciu-rii, cu capul gol, numai în cămașuțe, cu ochii negri, arzători și neastâmpărați, unii mai mărișori, alții se târau încă de-a bușilea.

Una dintre femei, la apropierea amiezii, ațâță focul, atârână de parul cu cârlig ceaunul și puse apă de mămăligă. Din pari, câteva scânduri și țoale rupte, înjghebase un fel de colibă în care dormeau noaptea copiii și stăteau la umbră peste zi când îi potopea arșița soarelui.

Stăpânul delniței de grâu nu venise la început, când făcuse târgul cu secerătorii, după multă ciorovăială și într-o larmă mare și nu mai veni decât la isprăvitul secerișului, să numere clăile de grâu și să socotească împreună plata lor în clăi. Lucrul era dat cu „ruptul“, nu avea să se teamă că oamenii se vor lenevi la secerat, să se pârjolească grâul și să se scuture: secerătorii se vor grăbi și singuri să isprăvească, și știa cât sunt de harnici...

Uscăturile pentru foc le aduceau în toată dimineța bărbații dintr-un crâng de sălcii, ce creștea în apropiere, în pășunea vecină! unde a fost o baltă, din care, pe seceta și dogoreala asta, nu mai rămăsese nici un strop de apă.

Cât ce începu să se ridice fumul, copiii făcură roată în jurul focului – cei mai mici pe vine – și priveau încântați la fumul și la flăcări.

Secerătorii ceilalți erau departe de colibă, dar văzură și ei fumul și se bucurară.

- Uite, mă, că iese fum!
- Harnică femeie Saveta!
- Păi dacă-i femeia mea!

- Și ce-i dacă-i a ta? A mea nu e tot atât de harnică?
- Harnice sunt toate trei, ce vă sfădiți?

Secerile începură să vâjâie și mai repede prin peretele holdei, să câștige cât va pierde cu amiaza. Erau lihozi de foame, dar despre asta nu pomenea nici unul nimic. Erau oameni mândri și nu se tânguiau, ba se întreceau care să secere mănunchiuri mai mari.

Femeia care se învârtea în jurul focului trimise în grabă pe copiii mai marișori după apă. Porniră vro patru cu ulcioarele de lut în mână. Doi dintre ei erau încinși peste cămășuțe cu o sfoară și ei mergeau în frunte. În urma celor patru mai venea al cincilea cu mâinile goale. Abia sa ținea de ceilalți, dar nu voia să rămână la colibă.

În curând ajunseră în pășunea comunală și luară drumul către cele trei cumpene ce-și înălțau grumazii uriași în văzduh.

Încă erau rari copilandrii și copiii care mergeau cu ulcioarele după apă. Era încă devreme.

Dacă nu era nimeni la fântână, țigănușii scoteau cu greu apa: și să coboare cumpăna și să o ridice cu găleata plină. Câte doi sau câte trei se încleștau cu mânuțele cănite de ruda cumpenii. Dar aproape totdeauna se afla sau venea îndată la fântână un fecior sau un copilandru și le scotea găleata cu apă. Pe căldura înăbușitoare setea ardea, usca gâtlejul – mai ales femeilor și copiilor – și nu era altă apă în apropiere.

Uneori câte-un fecior, înainte de a scoate vadra plină, ridica în brațe pe câte-un puradel și se făcea că-l aruncă în fântână. Nu numai cel înșfăcat, dar toți strigau ca din gură de șarpe, deși după o întâmplare ca asta știau toți că feciorașul glumește. Se înspăimântau, dar ochii le radeau.

De data asta fu ridicat deasupra fântânii copilașul care se ținea cu greu în urma celor patru, dar el nu zbieră, nici nu-și deschise gura, deși ceilalți țipau din răputeri. Strângea tare din dinți și se zvârcolea în brațele copilandrului, dar era mut ca mușii.

- Cum îl cheamă pe ăsta, măi? întrebă tânărul, punând copilul pe pajiște.

- Dinu-l cheamă, răsuflară ușurați ceilalți.

- Dinu să-l cheme, dar să știți că ăsta e un pui de zmeu, nu-i fricos ca voi! Așa-i, Dinule?

Copilul luminează vesel din ochi, dar nu deschise gura.

- Ce taci, mă? îl întrebă un puradel mai mare.

- Vorbește, că doară nu ești mut, îi spuse altul.

Dar Dinu parcă nu-i aude. Se părea că-și plimbă limba prin gură cu dinții strănși. Își umplură ulcioarele din găleată și porniră spre locul în care secerau părinții lor și de unde se ridica un sul de fum alburiu în văzduh – călăuza lor.

Cât ce ajunseră copiii, puseră vasele cu apă în coliba improvizată și ei se adunară în jurul focului. Muma unuia dintre ei înăcrise zeama de salată și în jur se răspândea mireasma de oțet, care deștepta și mai tare pofta de mâncare a copiilor, ca și aroma caldă a mămăligii ce fierbea în ceaun.

Numai Dinu – băiețașul ca de vreo patru ani, cel ce nu-și deschise gura ca un mut – zăbovea în colibă, tot cotrobăind prin cele trei șerpare de piele, vechi și roase – se vedea bine că-s moștenire de la bătrânii care se călătoriseră de mult pe tărâmul celălalt.

Își ținea gura tot strânsă și din când în când părea că limba îi umflă un obraz.

După o căutare zadarnică prin cele trei șerpare ieși la foc și el și se trânti mai la o parte.

Nu peste mult mâncarea fu gata, femeia dădu un chiot și îndată porniră încoace, cu secerile pe umăr, trei bărbați și două femei, cu capetele goale, numai în cămașe bărbații, iar femeile încinse cu câte o șurță pestriță, zdrențuită.

Toți cinci intrară întâi în colibă să bea apă – și păreau că nu se mai satură, așa de îndelungat țineau ulciorul la gură.

Apoi se cuibăriră roată în jurul mâncării și muncitorii și copiii. Numai tatăl lui Dinu, un om voinic, zvelt, tuns până la piele, cu niște sprâncene negre, arcuite, groase, nu mai ieșea din coliba improvizată.

- Haide, mă, că-i târziu și ne grăbim, îi strigă nevastă-sa.

Dar omul cotrobăia mereu prin șerparul lui, prin colibă, scutura haine, țoale, și era tot mai cătrănit, cu cât nu găsea, se vede, ce căuta.

Văzură și ceilalți că-i tot mai furios.

- Haide, mă; ce dracu' cauți? Hai, că se răcește zeama, îi strigă nevasta.

- Mi-a furat cineva băncuța din șerpar, strigă omul mânios.

- Ce băncuță, mă?

- Am avut o băncuță de argint, de douăzeci de bani, și mi-a furat-o cineva.

- Ți-o fi furat-o diavolul! Cine să ți-o fure?

Când auziră de ce-i vorba, toți își uitară de mâncare, și copiii.

Dinu, încalte, nici nu luase încă lingura în mână.

- Măi oameni buni, care mi-ați furat-o dați-mi-o. Nu mai am nici un ban altul, și nu mai am pe ce-mi cumpăra tăbac!

- Zezi c-o fi căzut pe jos, zise un țigan. Va fi căzut din șerpar.

- Cum să cadă? Poate știi tu? Ai văzut-o tu?

- De unde s-o văd? Da' mă gândesc că copiii ăștia se tot joacă prin colibă și vor fi întors șerparul cu gura în jos.

- Copiii! Nu copiii ăștia știu ce-i banul, ci oamenii mari.